

Rammeafgørelsen går på dette punkt videre end den gældende regel i § 8, idet rammeafgørelsen giver mulighed for, at der indføres regler om, at danske myndigheder endvidere kan afslå udlevering, hvis der her i landet – i medfør af retsplejelovens § 721 – er meddelt påtaleopgivelse vedrørende den pågældende handling.

Efter retsplejelovens § 721 kan der meddeles påtaleopgivelse i tilfælde, hvor sigtelsen har vist sig grundløs, hvor videre forfølgning i øvrigt ikke kan ventes at føre til, at sigtede findes skyldig, eller hvor sagens gennemførelse vil medføre vanskeligheder, omkostninger eller behandlingstider, som ikke står i rimeligt forhold til sagens betydning og den straf, som i givet fald kan forventes idømt.

Efter retsplejelovens § 724, stk. 2, kan strafforfølgning, når der er truffet afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, kun fortsættes mod den pågældende efter den overordnede anklagemyndigheds bestemmelse, hvis meddelelse herom er forkyndt for den pågældende inden 2 måneder fra afgørelsens dato, medmindre sigtedes forhold har hindret rettidig forkyndelse eller betingelserne for genoptagelse efter § 975 er til stede. Det bemærkes, at fristen for omgørelse af en beslutning om påtaleopgivelse alene finder anvendelse i sager, hvor der er rejst sigtelse mod den pågældende. I sager, hvor der har været indledt efterforskning, uden at der har været rejst sigtelse mod den pågældende, gælder der ingen frist for omgørelse af en beslutning om at indstille efterforskningen.

Den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 8, stk. 2, indebærer således, at der i sager, hvor der er meddelt den pågældende tiltalefrafald, ikke vil kunne ske udlevering, hvis fristen på 2 måneder for forkyndelse af den overordnede anklagemyndigheds omgørelse af sagen er overskredet, og betingelserne i § 975 for genoptagelse ikke er opfyldt. Efter denne bestemmelse kan der ske genoptagelse, når nye beviser af vægt er kommet for dagen, eller når det ifølge den pågældendes efterfølgende tilståelse eller andre beviser, der senere er kommet for dagen, må antages, at den pågældende er skyldig, eller påtaleopgivelse eller tiltalefrafald skyldes falske forklaringer mv.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan der navnlig på grund af den udvidelse af forpligtelsen til at udlevere personer – herunder danske statsborgere – til andre EU-medlemsstater, som rammeafgørelsen indebærer, være anledning til at udvide adgangen til at afslå udlevering i de nævnte tilfælde. Der vil således f.eks. kunne være grund til at afslå udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre, hvis politi- og anklagemyndigheden her i landet allerede har foreta-

get en bevismæssig vurdering af den sag (handling), som arrestordren vedrører, med henblik på eventuel strafforfølgning i Danmark, og der i den forbindelse er meddelt påtaleopgivelse, fordi sigtelsen har vist sig at være grundløs.

Justitsministeriet finder på den baggrund, at der bør indføres mulighed for at afslå udlevering på grundlag af en europæisk arrestordre, hvis der her i landet er meddelt påtaleopgivelse. Det er imidlertid ikke givet, at en anmodning om udlevering skal afslås, alene fordi der foreligger en påtaleopgivelse. De hensyn, der kan begrunde en sådan afvisningsgrund, gør sig f.eks. ikke gældende, hvis påtaleopgivelse er meddelt, fordi handlingen ikke kan strafforfølges i Danmark pga. manglende jurisdiktionskompetence, men i stedet må forfølges i den medlemsstat, der nu anmoder om udlevering.

For at undgå at adgangen til at udlevere personer til stater uden for EU bliver mere vidtgående end adgangen til at udlevere personer til EU-medlemsstater, foreslås der – gennem en ændring af udleveringslovens § 8, 3. pkt. – indført en tilsvarende mulighed for at afslå udlevering til stater uden for EU i sager, hvor der i Danmark er meddelt påtaleopgivelse.

Der henvises til den foreslåede bestemmelse i § 8, 3. pkt., og § 10 d, stk. 2.

4.1.5.4. Efter rammeafgørelsens artikel 3, stk. 1, skal medlemsstaterne endvidere afslå at udlevere, hvis den pågældende kan retsforfølges i den anmodede medlemsstat, og der i denne stat er truffet beslutning om benådning (amnesti).

EU-udleveringskonventionen fra 1996 indeholder i artikel 9 en tilsvarende bestemmelse.

Efter den gældende udleveringslovs § 8 er udlevering som nævnt udelukket, når den pågældende person her i landet er dømt eller frifundet for det forhold, der anmodes om udlevering for. Det er antaget, at udlevering også er afskåret efter § 8, hvis der er sket benådning (amnesti) for det pågældende forhold.

Med henblik på at tydeliggøre retsstillingen finder Justitsministeriet imidlertid, at – der med hensyn til udlevering til stater uden for EU – bør indsættes en udtrykkelig bestemmelse herom i udleveringsloven § 8, 1. pkt. Tilsvarende foreslås der indsat en bestemmelse i § 10 d, stk. 1, 2. pkt., om, at udlevering til en anden EU-medlemsstat skal afslås, hvis den pågældende er benådet for lovovertrædelsen her i landet.

4.1.5.5. Udlevering kan efter artikel 4, stk. 2, endvidere afslås, hvis den person, der er genstand for en europæisk arrestordre, allerede retsforfølges i den anmodede stat for de samme lovovertrædelser, som ligger til grund for arrestordren.